

Cena zł 10,-

GERARD GÓRNICKI

wania i śmierci z samej tylko samotności. On nie ma w swoim czarnym biurku jej listów, kartek z pamiętnika, kosmyku włosów. Leży w cichej izbie góralskiego domu wśród sadów i patrzy w jasną smugę okna, i myśli o tym, co przeminęło — bo jest poetą, pieśniarzem, myśli, że ja też byłbym poetą, gdyby mi danym było przeżyć, co on przeżył. Ale zapewne sądzi, iż ja nie troszczę się o niego i o jego wspomnienia. A mógłbym mu zadać straszliwy, śmiertelny cios.

fragment powieści

GERARD GÓRNICKI • SPOTKANIE Z RZYMIANKA

SPOTKANIE Z RZYMIANKA

...Czy kto uwierzy, iż są takie losy ludzkie? Nie, ludzie powiedzą, że zmyślam, że fałszuję. Choć tym razem była to prawda, szczerą, bez uchybień i bez dodatków.

Istniało oczywiście niebezpieczeństwo, że mogę uczynić wielki błąd, zrobić fatalny krok o nieprzewidzianych skutkach.

...On wie o niej wszystko. On jej imię wymawia, to ciche imię, brzmiące jak opis dżdżystego dnia, w którym rozbrzmiewa drobina ich wspólnego losu, szczypta rozczaro-

SPOTKANIE Z RZYMIANKĄ Gerard Górnicki

SPOTKANIE Z RZYMIANKĄ

POWIEŚĆ

1966
WYDAWNICTWO POZNANSKIE

SPOTKANIE Z RZYMIANKĄ Gerard Górnicki

**SPOTKANIE
Z RZYMIANKĄ**

Obwolutę projektowała
BARBARA TALAROWSKA

Tegoż autora

SYBIRCA
Opowiadania 1957

PORTRET KOTA
Opowiadania 1961

POWRÓT STANLEYA KOZDRY
Powieść 1963

...Czy kto uwierzy, iż są takie losy ludzkie? Nie, ludzie powiedzą, że zmyślam, że fałszuję. Choć tym razem była to prawda, szczerą, bez uchybień i bez dodatków. Istniało oczywiście niebezpieczeństwo, że mogę uczynić wielki błąd, zrobić fatalny krok o nieprzewidzianych skutkach.

...On wie o niej wszystko. On jej imię wymawia, to ciche imię, brzmiące jak opis dżdżystego dnia, w którym rozbrzmiewa drobina ich wspólnego losu, szczypta rozczarowania i śmierci z samej tylko samotności. On nie ma w swoim czarnym biurku jej listów, kartek z pamiętnika, kosmyku włosów. Leży w cichej izbie góralskiego domu wśród sadów i patrzy w jasną smugę okna, i myśli o tym, co przeminęło - bo jest poetą, pieśniarzem, myśli, aże ja też byłbym poetą, gdyby mi danym było przeżyć, co on przeżył. Ale zapewne sądzi, iż ja nie troszczę się o niego i o jego wspomnienia. A mógłbym mu zadać straszliwy, śmiertelny cios.

fragment powieści (skrzydełka)

I

GIOCONDA miała oprowadzać mnie po Via Appia, po Forum Romanum, po Termach Caracalli i objaśniać starożytne ruiny Rzymu. Jej brat Serafino, sławny kolarz i strażnik w wiewięzieniu pod wezwaniem Królowej Niebios, miał nauczyć mnie sposobu jedzenia makaronu przyrządzanego z sosem pomidorowym i z boczkiem. Tymczasem dowiedziałem się na Zatybrzu, że Serafino wyjechał przed rokiem do Neapolu, a Gioconda wyszła za mąż i zamieszkała na wsi sycylijskiej, której nazwy nikt z jej krewnych w Rzymie nie pamiętał.

Znalazłem się w Italii sam, a musiałem spędzić w Rzymie kilka dni w oczekiwaniu na powrót z Francji profesora Giuseppe Andreoli, wybitnego znawcy średniowiecznej historii Włoch. Sympatyczny ten Wenecjanin, z którym korespondowałem już od dwóch lat, przyrzekł mi udostępnić ze swojej prywatnej biblioteki cenne materiały do mojej powieści o arianach.

Przed obiadem najczęściej wysiadywałem po parę godzin w bibliotekach, potem spacerowałem wśród luksusowych kamienic dzielnicy Parioli, odbywałem przechadzki po parku Borghese, w jego najbardziej odosobnionym, najciemniejszym wieczorem miejscu, uczęszczane przez zakochanych. W kieszeni nosiłem list wybudzający nikłą nadzieję, list do Giocondy i do jej brata, napisany przez mojego przyjaciela Alberta, rzymianina z krwi i kości, zamieszkałego w Polsce.